

ἀγανάκι τό, Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.)

Υποκορ. τοῦ οὐς. ἄγανο.

Μικρά βελονοειδῆς ἀπόφυσις τῆς κεφαλῆς τοῦ στάχυος, μικρὸς ἀθήρ.

***ἀγαναχτεῖν** ἢ, ἄγαναχτεῖν Πόντ. (Κερασ.) ἄγαναχτία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαναχτῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀγαλλία παρὰ τὸ ἀγαλλῖω.

Κάματος, ταλαιπωρία, σωματικὴ ἐξάντλησις: Ἐκολύμπειεν, ἐκολύμπειεν, καὶ ἀσ' σὸ πολλὰ τὴν ἄγαναχτιαν ἐφήκεν τῇ λόγ' αὐτ' καὶ μετὰ τὰ μοιρολογίας ἐπνίγεν (ἐκολύμβησεν, ἐκολύμβησεν, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐξάντλησιν ἀφησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ μετὰ μοιρολόγια ἐπνίγη). Πβ. ἀγαναχτῶ 2. Συνών. ἀγανάχτις 1, ἀγαναχτισμός 2.

ἀγαναχτεῖν ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄγαναχτεῖν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαναχτῶ.

Ὁ καταλαμβανόμενος ὑπὸ ἀδημονίας καὶ στενοχωρίας, ὁ ἀγανακτῶν: Ἄτις ἀγαναχτεῖν μ' εἶσαι (μὴ στενοχωρηῖσαι ἔτσι, τόσο). Συνών. στενόκαρδος, στενόχωρος.

ἀγανάχτημα τό, Ἀθῆν. ἀγανάχτεμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄγανάχτημα Πόντ. (Οἰν.) ἄγανάχτεμαν Πόντ. (Οἰν.) ἄγανάχτεμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀγανάχτισμα Ἡπ. Παξ. ἄγανάχτισμα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαναχτῶ, παρ' ὃ καὶ ἀγαναχτίζω, ὅθεν τὸ ἀγανάχτισμα.

Στενοχωρία, δυσφορία ἐνθ' ἄν.: Τοῦ ἄκαμπε καὶ αὐτὴν τῇ χάρι, μὰ ἐφαινότανε πλεῖον τ' ἀγανάχτισμα ποῦ τὸν φορτωνότανε (πλεῖον=πλεον) Παξ. Μ' ἀγανάχτισμα σιάζω τὸ σπῖτι Ἡπ. Τρανὸν ἀγανάχτεμαν ἀγανάχτεσα (μεγάλην στενοχωρίαν ἢ σθένει) Κοτύωρ. Συνών. ἀγανάχτησι, ἀγαναχτισμός 1.

***ἀγαναχτιμένα** ἐπίρρ. ἄγαναχτιμένα Πόντ. (Κερασ.) ἀγαναχτιμένα Κυκλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀγαναχτιμένοσ μετοχ. τοῦ ρ. ἀγαναχτῶ.

Μετὰ κόπου, δυσκόλως ἐνθ' ἄν.: Ἐγαναχτιμένα παίρει ἀνάσμαν (παίρνει ἀναπνοήν, ἀναπνέει) Κερασ. Περὶ ἀγαναχτιμένα (ζῶ μετὰ ταλαιπωριῶν καὶ βασάνων) Ἀρκαδ. Κυκλ. Συνών. στενόχωρα.

ἀγανάχτησι ἢ, Κυκλ. (Πάρ. Σῦρ. κ. ἀ.) ἀνάχτησι Σύμ. ἀγανάχτησι Τσακων. ἄγανάχτησι Μεγίστ. ἀνάχτησι τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαναχτῶ. Τὸ ἀνάχτησι ἐκ τοῦ ἀ(γ)ανάχτησι μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ γ. Τὸ οὐδ. ἀνάχτησι κατὰ τὸ ἀνάθεμα.

Στενοχωρία, δυσφορία ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὴν ἀγανάχτησι τοῦ κόσμου μοῦ δῶκε (μὲ ἐστενοχώρησε πολὺ) Πάρ. Σῦρ. Ἀνάχτησί σε κ' ἐσένα! (νὰ σοῦ ἔλθῃ στενοχωρία! Ἀρά) Σύμ. Ἄμε'ς τ' ἀνάχτησί! αὐτόθ. (Συνών. φρ. ἄμε'ς τ' ἀνάθεμα!) Ἀνάχτησί δο! αὐτόθ. (Συνών. φρ. ἀνάθεμά το!) Συνών. ἀγανάχτημα, ἀγαναχτισμός 1.

ἀγανάχτητος ἐπίθ. Κυκλ. κ. ἀ. ἀγανάχτετος Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὀφ. κ. ἀ.) ἀγανάχτιστος Μακεδ. ἀγανάχτιος Παξ.

Ἡ ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἄγαναχτῶ ἢ κατ' εὐθεϊαν ἐκ τοῦ πλήρους τύπ. ἀγαναχτῶ ἄνευ συνθέσεως, τῆς σημ. τῆς στερέσεως γεννηθείσης ἐκ τοῦ ἀρκτικοῦ α καὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερετ. 2 α. Τὸ ἀγανάχτιος ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀγανάχτιγος. Πβ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνῶ 38 (1926) 194 κέξ.

1) Παθ. ὁ μὴ ὑφιστάμενος ταλαιπωρίας καὶ βάσανα Κυκλ. κ. ἀ.: Χαρὰ 'ς ἐσένα ποῦ δὲν ἔχεις παιδιὰ κ' εἶσαι ἀγανάχτητος Κυκλ. β) Ὁ μὴ ὑποστὰς κόπων καὶ ἐξάντλησιν σωματικὴν, ἀκάματος Μακεδ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὀφ. κ. ἀ.): Οὕλιν' ἄγαναχτεμέν' εἶναι, ἐγὼ μόνον ἀγανάχτετος εἶμαι (ὅλοι κουρασμένοι εἶναι, ἐγὼ μόνον δὲν ἔχω κουρασθῆ) Ὀφ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν κόπον ἢ ὁ μὴ ὦν προῖον κόπου Παξ. Πόντ. (Κερασ.): Ψωμί ἀγανάχτιο (διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου δὲν ἐμόχθησέ τις) Παξ. Ἀγανάχτετον ψωμὶν τρώγω (τρώγω ψωμί χωρὶς νὰ κουράζωμαι, ζῶ ἐν εὐμαρείᾳ) Κερασ. Ἀντίθ. ψωμὶν ἄγαναχτεμένον (δι' ὃ ἰδ. ἀγαναχτῶ Α 1 β).

ἀγανάχτις τό, ἁμαρτ. ἄγανάχτις Παξ. ἄγανάχτιος Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαναχτῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γέλιος, κολάκιος, λεροφόριος, συγύριος κτλ. ἐκ τῶν ρ. γελῶ, κολακεύω, λεροφορῶ, συγυρίζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66 κέξ.

1) Ὑπερβολικὸς κόπος, ταλαιπωρία, καταπόνησις Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Ἀπὸ τοῦ ἄγανάχτιος τ' ἐφτυσε αἷμα Ἡπ. Ὅλον ἄγανάχτιον Ζαγόρ. Πβ. ἀγαναχτῶ Α 2. Συνών. ἀγαναχτεῖν, ἀγαναχτισμός 2. 2) Πληθ. ἄγανάχτις, τὰ διὰ κόπου ἀποκτηθέντα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Παξ.: Δὲν ἔζησε νὰ χαρῇ τὰ ἄγανάχτια του (νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων του) Παξ. Δὲ χάρι' καὶ τὰ ἄγανάχτια τ' Ζαγόρ.

ἀγαναχτισμός ὁ, Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαναχτίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγαναχτῶ.

1) Στενοχωρία, δυσφορία Πελοπν. (Λακων.): Μὲ ἀγαναχτισμὸ τὸ ἔκανα. Συνών. ἀγανάχτημα, ἀγανάχτησι.

2) Σωματικὴ καταπόνησις, κόπος Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Συνών. ἀγαναχτεῖν, ἀγανάχτις 1.

ἀγαναχτῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὀφ.) ἀγαναχτῶ Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀγαναχτιάω Ζάκ. Παξ. κ. ἀ. ἀγαναχτιάω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀγαναχτοῦ Τσακων. ἀγαναχτῶ Σύμ. ἀγαναχτῶ Κάρπ. ἀγαναχτῶ Σύμ. ἀγαναχτῶ Κρήτ. ἄγαναχτῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Πήλ. κ. ἀ.) Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Οἰν.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἰν. Ὀφ. Σούρμ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Σύμ. κ. ἀ. ἄγαναχτῶ Μακεδ. ἄγαναχτῶ Μακεδ. (Πάγγ.) ἄγαναχτῶ Κῶς Σύμ. ἄγαναχτιάω Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄγαναχτῶ Κρήτ. ἀγαναχτίζω Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀγαναχτίζω Μακεδ. κ. ἀ. ἄγαναχτίζω Καππ. (Σινασσ.) ἄγαναχτίζω Μεγίστ. Μέσ. ἄγαναχτίζω Πόντ. (Κερασ.) Μετοχ. ἀγαναχτίζομαι Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ρ. ἀγανακτῶ. Τὸ ἀγανακτῶ ἐκ συναρέσεως τῶν δύο α μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ γ. Διὰ τὸ δ τοῦ ἀγανακτῶ πβ. τὰ ὅμοια ἀβδουλουγῶ, διοφύρι, δροικῶ παρὰ τὸ ἀβγολογῶ, γιοφύρι, γροικῶ. Ἡ μετοχ. ἀγαναχτίζομαι ἐκ τοῦ ἀγαναχτισμένου κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐς. ἀνάχτησι.

Α) Ἀμτβ. 1) Ὀργίζομαι Ἀθῆν. Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγόρ.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κυκλ. (Πάρ. Σῦρ.) Κῶς

